

Tekst til ungdomsdigte af Inger Christensen, med musik af Per Drud Nielsen

Kilden

Fuldenendt som en tavs forklaring skød en lilje frem i skoven, favned i sin krones folder månens gule lys foroven. Blændet af dens sarte stråler flyver aften efter aften mørkets blå ligustersværmer hen at drikke liljesaften. Sagte som en tempelsanger nynner kilder, mens de mættes som en klar og evig rislen, hvori mørket aldrig tættes.

Sol og syrensommerskyer

Sol og syrensommerskyer fjerne kommende byer lysende murstenshus duvende ind og ud.

Flimrende dryssende ned lys i ruiner et skred i morgens solåndedræt svimlende tidligt tæt.

Duftende lys din hud murstensvarm mod min hud fastholdt flygtende sky hastig ruinsommerby.

Den vilde rose

Den vilde rose ren og skær, som solen lyser i, den var mig ganske nær.

Som af jorden træet vokser

Som af jorden træet vokser og tålmodigt sætter frugter, vokser du blandt gule sole og i natteregnens slugter.

Som af havet hver dag fødes skum på bølge efter bølge, fødes altid hvide blomster som af solskin i dit følge. Som på himlen stjerner ødes i en regn før høsten kommer, ødes mildt af dine hænder markens tidligt tunge blomster.

Og som jorden under regnen suger vindens stille sange, drager hjertet dine tårers tunge blomst til sine gange.

Og som himlen under aften tænder tyst den første stjerne, tænder dine læbers smilen lys om selve livets kerne

Tekster af Tove Ditlevsen med musik af Christian Dyrst

Alle steder, alle tider (fra digtsamlingen Lille Verden, 1952)

Alle steder, alle tider er du hos mig når jeg lider, er du nær mig, når jeg drømmer ved min længsels tabte spor. Og jeg kysser dine hænder, der som hvide blomster brænder i en nat, der dunkelt strømmer mod en blodbestænket jord.

Alle tider, alle steder er du hos mig når jeg græder, er du nær mig, når jeg såret bryder roserne itu. Og du hvisker, og du trøster: Sorgen kun glædens søster, blev det lidelse beskåret er du lykkens barn endnu.

Men på glædens hvide tinde mødte jeg dig ingensinde, dér var tusind vilde svaner til at kysse mine sår. Kun i søvnløshedens stræder, er du hos mig, nær jeg græder, er du nær mig, når jeg aner, at mit liv er lagt i skår.

Urolige hjerte (fra digtsamlingen Lille Verden, 1942)

1. Urolige hjerte, hvor skyggerne gror som grønt i skumrende skove, vor verden er lille vor længsel er stor, vi har ikke tid til at sove.

2. Det sker at vi fanger et mørkeblåt blik, hvor stjernesked skælver og svinder, da flygter vi angst for de gaver vi fik og ængstes for alt hvad der binder.

3. Urolige hjerte hvor skyggerne gror af nætter i fremmede lande; en verden i vrede har sat sine spor på ungdommens sænkede pande.

Venner der gik og venner der kom (fra digtsamlingen Lille Verden, 1942)

1. Venner der gik og venner der kom, regn over sortegrå tage, tårer der drypper og falder så blødt, én du har elsket og én du har mødt, da der ikke var lykke tilbage.

2. Regndråbers fald mod din åbnede hånd, våde og skinnende blade, rendestensfloder og hastende skridt, et barn gik imod dig, men er ikke dit, og bliver borte i barndommens gade.

3. Tungsind har lyd af den dryppende regn og slukker hvert lys, der brænder – skumringen selv får et vemodsskær, famler bedrøvet i parkens træer med benede oldingehænder.

4. Snart skal du sove så sødt, så dybt, var du mon engang vågen? Dryppende tårer fra modent korn, dagen er borte – nymånens horn skinner fortabt gennem tågen.

5. Gråden er stilnet – stjernerne står som klokker, der svinger og ringer. Den du har mistet er lysende nær, sindet er blødt som et regnbueskær – natten har vældige vinger.

Nu drejer en brændende klode (fra digtsamlingen Blinkende Lygter, 1945)

1. Nu drejer en brændende klode om solens blåtindrende kugle, og vinternatmørket sænker sig tæt med stjerner som tårer et væsen har grædt, hvis sorg ingen stjerne kan skjule.

2. Og han der står uden for kloden og drejer den rundt med sin finger, hans ansigt er koldt som den tindrende sne, og det er det ansigt de aldrig skal se, som tvivlen gav stækkede vinger.

3. Men vi der en bittesmå kloder af øm og begrænset viden skal lukke os trygt om en jordisk tro, mens den der higer mod stjernernes ro går vild mellem rummet og tiden.

Nu sænker Gud sit ansigt over jorden (fra digtsamlingen Pigesind, 1939)

1. Nu sænker Gud sit ansigt over jorden. Det store hjerte banker ganske stille og se hans pande mod hvis hvelv du hviler er kølig som en forårsnat i Norden.

2. Og skærmende han lægger hånden over den golde jord, han skabte i sin glæde. Han græder over vågne kolde sjæle og kysser dyrene og børn der græder.

3. O, lyt en kølig forårsnat i Norden. Guds milde røst er vindens sagte susen og evighed er lagt i blomsterånde, nu sænker Gud sit ansigt over jorden.